

адміністративного регулювання обороту одного з самих величезних кластерів, як то незабезпечених віртуальних активів, який має більш поширене та загальновідоме найменування «криптовалюта», залишається відкритим. Так як Закон 2074 не має процедуру адміністративного регулювання, щодо їх обігу, а тільки регламентує порядок здійснення збору інформації про їх обіг та надання дозволу постачальникам послуг з боку НКЦПФР.

Список використаних джерел:

1. Положення про Національну комісію з цінних паперів та фондового ринку. Указ Президента України від 23.11.2011р. № 1063/2011. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1063/2011> (дата звернення: 08.05.2022).
2. Порівняльна таблиця до Проекту № 7150 Закону України «Про внесення змін до Податкового кодексу України, щодо оподаткування операцій з віртуальними активами» від 13.03.2022р. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/pubFile/1245233> (дата звернення: 17.04.2022).
3. Пояснювальна записка до Проекту № 7150 Закону України «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо оподаткування обороту віртуальних активів в Україні» від 13.03.2022р. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/pubFile/1245235> (дата звернення: 17.04.2022).
4. Про віртуальні активи. Закон України від 17.02.2022р. № 2074–IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2074-20> (дата звернення: 15.04.2022).
5. Про Національний банк України. Закон України від 20.05.1999р. № 679–XIV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/679-14> (дата звернення: 22.04.2022).
6. Проект № 7150 Закону Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо оподаткування операцій з віртуальними активами від 13.03.2022р. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/39211> (дата звернення: 15.04.2022).
7. Пропозиції Президента України до Закону «Про віртуальні активи». Картка законопроекту. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/2698> (дата звернення: 16.04.2022).

УДК 342.56:35

DOI <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2022.1.15>

ДОНЕЦЬ М.А.

СУТНІСТЬ ТА НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ (ТІЛООХОРОНЦІВ) УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНОЇ ОХОРОНИ УКРАЇНИ

THE ESSENCE AND DIRECTIONS OF IMPROVING THE ADMINISTRATIVE AND LEGAL STATUS OF SERVICEMEN (BODYGUARDS) OF THE DEPARTMENT OF STATE PROTECTION OF UKRAINE

Актуальність статті полягає в тому, що діяльність тілоохоронців, не повинна бути такою щоб вони без нагальної необхідності обмежували права і свободи інших осіб, не допускали перевищення меж необхідної оборони, чи за непропорційного застосування фізичної сили або спеціальних засобів. В таких випадках вони повинні притерпівати певні обмеження, серед яких й притягнення до адміністративної відповідальності. В умовах сьогодення інститут адміністративної відповідальності тілоохоронців як на теоретичному так і практичному рівнях відпрацьовані на не належному рівнях. Що проводить до того, що права тілоохоронців й інших з якими вони вступають у клічч здійснюючи захист своїх клієнтів від небажаного контакту

© ДОНЕЦЬ М.А. – здобувач (Науково-дослідний інститут публічного права)

взаємно порушується. В статті запропоновано певні кроки спрямовані на удосконалення адміністративно-правового статусу військовослужбовців (тілоохоронців) Управління державної охорони України, як би та трьох рівнях: по-перше, шляхом внесення змін і доповнень до діючого Закону України «Про охоронну діяльність», зокрема шляхом формального визначення поняття «тілоохоронець»; по-друге, розробки концепту проекту до діючого КУпАП, щоб взаємно захистити засобами адміністративних стягнень як військовослужбовців (тілоохоронців), так і осіб права і свободи яких вони можуть порушити закону України «Про тілоохоронців»; по-третє, внесення змін і доповнень до діючого КУпАП, щоб взаємно захистити засобами адміністративних стягнень як військовослужбовців (тілоохоронців), так і осіб права і свободи яких вони можуть порушити. Концептуально пропонується розглядати правотворчі проблеми у сфері забезпечення охорони еліти вітчизняного суспільства виходячи із широкого формату, як невід'ємної складової національної безпеки України. Існує нагальна необхідність внести зміни у Закон України «Про охоронну діяльність», в якому спеціально визначити загальні засади (поняття та принципи), а саме основне конкретно і детально прописати: по-перше, завдання, обов'язки, заборони тілоохоронців; по-друге, права і соціальні гарантії; по-третє, адміністративну і дисциплінарну відповідальність тілоохоронців; по-четверте: порядок проходження навчання та отримання індивідуальної ліценції тілоохоронцем; по-п'яте, особливості взаємодії з правоохоронними органами і журналістами.

Ключові слова: адміністративно-правовий статус, Управління державної охорони України, військовослужбовець (тілоохоронець), удосконалення.

The relevance of the article is that the activities of bodyguards should not be such that they unnecessarily restrict the rights and freedoms of others, do not allow exceeding the limits of self-defense, or disproportionate use of physical force or special means. In such cases, they must be subject to certain restrictions, including administrative prosecution. In today's conditions, the institute of administrative responsibility of bodyguards at both theoretical and practical levels has been worked out at inappropriate levels. Which leads to the fact that the rights of bodyguards and others with whom they clinch in order to protect their clients from unwanted contact are mutually violated. The article proposes certain steps aimed at improving the administrative and legal status of servicemen (bodyguards) of the Department of State Protection of Ukraine, as it were, and at three levels: first, by amending the current Law of Ukraine "On Security Activities", in particular by formally defining the concept of "bodyguard"; secondly, the development of a draft concept to the current Code of Administrative Offenses to mutually protect by means of administrative penalties both servicemen (bodyguards) and persons whose rights and freedoms they may violate the Law of Ukraine "On Bodyguards"; thirdly, making changes and additions to the current Code of Administrative Offenses in order to mutually protect by means of administrative penalties both servicemen (bodyguards) and persons whose rights and freedoms they may violate. Conceptually, it is proposed to consider law-making problems in the field of protection of the elite of the domestic society on the basis of a broad format, as an integral part of the national security of Ukraine. There is an urgent need to amend the Law of Ukraine "On Security Activities", which specifically defines the general principles (concepts and principles), namely the main specific and detailed prescribe: first, the tasks, responsibilities, prohibitions of bodyguards; secondly, rights and social guarantees; thirdly, administrative and disciplinary responsibility of bodyguards; fourth: the procedure for training and obtaining an individual license as a bodyguard; fifth, the peculiarities of interaction with law enforcement agencies and journalists.

Key words: administrative and legal status, Department of State Protection of Ukraine, serviceman (bodyguard), improvement.

Постановка проблеми. У сучасному суспільстві існує правило, що еліта працює на народ, а народ з розумінням сприймає деякі привілеї, що надаються їм як за рахунок державного бюджету, так і за кошти приватних осіб. Одним із видів таких соціально обґрунтованих привілеїв

є особиста охорона, що здійснюється «тілоохоронцями», як суспільна корисна діяльність направлена на захист від протиправних посягань еліти суспільства, яка в свою чергу вносить провідний вклад у забезпечення добробуту інших громадян.

Проте, діяльність тілоохоронців, не повинна бути такою щоб вони без нагальної необхідності обмежували права і свободи інших осіб, не допускали перевищення меж необхідної оборони, чи за непропорційного застосування фізичної сили або спеціальних засобів. В таких випадках вони повинні притерпівати певні обмеження, серед яких й притягнення до адміністративної відповідальності.

В умовах сьогодення інститут адміністративної відповідальності тілоохоронців як на теоретичному так і практичному рівнях відпрацьовані на не належному рівнях. Що проводить до того, що права тілоохоронців й інших з якими вони вступають у клінч здійснюючи захист своїх клієнтів від небажаного контакту взаємно порушується.

Тим самим, законодавство у сфері адміністративно-правового статусу тілоохоронців є таким, що потребує подальшого і удосконалення.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Доречно зазначити, що науковим доробком наукової роботи стали праці видатних вчених адміністративістів, які стали в нагоді при формулюванні авторських позицій та висновків серед яких варто виділити наступних: В. Б. Авер'янова, О. М. Бандурки, В. В. Галуцька, Є. А. Гетьмана, Ю. В. Гаруста, О. В. Джафарової, О. Ю. Дрозда, О. Ф. Кобзаря, Т. О. Коломоєць, А. А. Манжули, Є. Ю. Соболя, С. О. Шатрави, Р. В. Шаповала та ін.

Мета статті – на підставі аналізу позицій вчених-адміністративістів та норм діючого законодавства постає необхідним запропонувати конкретні кроки спрямовані на удосконалення адміністративно-правового статусу військовослужбовців (тілоохоронців) Управління державної охорони України.

Виклад основного матеріалу дослідження. В умовах прагнення вітчизняного суспільства до європейських цінностей, потреби зближення наших правових систем, все більшої нагальності набуває проблема приведення охоронної діяльності в Україні до стандартів Європейського Союзу. Україна направляє вектор свого розвитку в європейську спільноту, через це є частиною інтеграційних процесів, що безпосередньо пов'язані з розвитком у ній громадянського суспільства та утвердженням її як молодшої незалежної країни, що займає гідне місце на світовій арені [1, с. 178]. О. Синявська в своїх працях слушно зазначає, що в наш час одним із основних напрямків діяльності держави стало розроблення відповідної законодавчої бази, спрямованої на забезпечення прав і свобод людини, а також створення механізму реалізації цього законодавства [2, с. 3]. На думку М. Неліпи та О. Мережко, формування нового світового порядку, фундаментом якого є права людини та примат міжнародного права в міждержавних відносинах, наполегливо вимагає розробки нових підходів до проблеми запобігання та боротьби зі злочинами проти прав і свобод особистості [3, с. 171].

Перше на що треба звернути увагу, що з точки зору чинного вітчизняного законодавства, професії охоронця не існує. У чинному класифікаторі професій України існують два кардинально різних пункту «Охоронник» і «Охоронець». Перший - сторож, який спостерігає за об'єктом, другий - особа, яка може охороняти фізичних осіб і їх майно. Законодавство в частині охорони у нас надзвичайно недосконале і практично обмежується Законом України «Про охоронну діяльність». Поняття приватного охоронця взагалі відсутнє. Результатом є те, що абсолютна більшість охоронців не можуть займатися даною діяльністю. За фактом: фізична особа, попередньо придбавши приватне мисливську гладкоствольну/нарізну зброю або спецзасоби для відстрілу патронів несмертельної дії (травматичний пістолет), виконує свої функції. В результаті можливого нападу на особу охоронець, з точки зору тактики, повинен буде покинути місце події, евакуюючи потерпілого в безпечне місце. Це повністю суперечить чинному законодавству в частині застосування зброї при необхідній обороні. Наслідком стане безліч питань від правоохоронних органів до такого стрілку [4].

З таким станом речей не можна погодитися, і тому ми пропонуємо внести відповідні зміни і доповнення до діючого законодавства, а саме у ст. 1 «Визначення термінів», діючого Закону України «Про охоронну діяльність» доповнити її визначенням, що: «Тілоохоронець - це фізична особа, яка пройшла спеціальне навчання, отримала встановлене законодавством посвідчення, працює в суб'єкті охоронної діяльності та добровільно з ризиком для свого життя і здоров'я здійснює функції з практичного здійснення заходів охорони, спрямованих на забезпечення особистої безпеки, життя та здоров'я індивідуально визначених фізичних осіб шляхом запобігання, недопущення та ліквідації інших небезпечних факторів протиправного впливу, в тому числі з використанням службової зброї».

Деяку наукову цікавість для нас має Модельний закон недержавну (приватної) охоронної діяльності і недержавної (приватної) розшукової діяльності (СНД, 2003 р.), згідно з яким тілоохоронець – це охоронець, який виконує встановлені законом охоронні функціональні обов'язки, пройшов спеціальну підготовку для роботи із захисту життя і здоров'я осіб, що охороняються, в тому числі з використанням службової зброї, який отримав в встановленому законом порядку посвідчення тілоохоронця і працює в охоронній організації за трудовим договором. Посвідчення тілоохоронця видається йому за місцем роботи і підтверджує його правовий статус і роботу у відповідній охоронній організації [5].

Згідно із цим документом тілоохоронець має право: здійснювати захист життя і здоров'я особи, що охороняється, в тому числі і з використанням цивільної й службової зброї і спеціальних засобів; здійснювати фізичне затримання осіб, які вчинили правопорушення щодо особи, що охороняється, охоронця, і негайно передавати затриманих осіб до органу внутрішніх справ; застосовувати у випадках і порядку встановлених законом, фізичну силу, спеціальні засоби, вогнепальну зброю; доставляти, тобто примусово перепроводжувати фізичних осіб, які вчинили правопорушення, в приміщення охорони або в орган внутрішніх справ; виконувати функціональні обов'язки тілоохоронця [5].

При цьому тілоохоронець має право застосовувати службову зброю у випадках: відбиття нападу на особа, яку охороняють, якщо їх життя або здоров'я наражаються на пряму небезпеку; відбиття групового або збройного нападу на об'єкт, що охороняється, а також відображення посягання на нього, сполученого із застосуванням насильства, небезпечного для життя чи здоров'я тілоохоронця, особи, що охороняється, якщо іншими засобами відобразити зазначені нападу або посягання неможливо; припинення спроби заволодіти службовою зброєю; затримання осіб, захоплених при вчиненні тяжкого або особливо тяжкого злочину проти життя і здоров'я, при наданні зазначеними особами збройного опору, якщо іншими способами і засобами затримати їх неможливо. Тілоохоронець має право застосовувати службову зброю для попередження (пострілом в повітря) про намір застосувати зброю, а також для подачі сигналу тривоги або виклику допомоги. Про кожний випадок застосування службової зброї тілоохоронець зобов'язаний негайно інформувати правоохоронний орган за місцем застосування службової зброї [6].

На наш погляд, зазначені у Модельному законі про недержавну (приватну) охоронну діяльність і недержавну (приватну) розшукову діяльність положення є такими що можуть бути використанні для подальшого удосконалення вітчизняного законодавства в аналізованій сфері.

Цікаво для нас було б подивитися на цю проблематику у більш широкому форматі, саме через засади національної безпеки. Так, згідно проектом Концепції розвитку охоронної діяльності, створення резервної системи безпеки пропонується розробити (допрацювати) низку проектів законів України, зокрема: «Про служби безпеки суб'єктів господарської діяльності та інших юридичних осіб», «Про приватну детективну діяльність», «Про зброю», «Про комерційну таємницю»; «Про ліцензування видів господарської діяльності», «Про саморегулювальні організації», а також проекти національних програм, які мають бути затверджені Кабінетом Міністрів України: «Про безпеку та захист вітчизняного підприємництва», «Про реабілітацію та працевлаштування учасників АТО», «Про розвиток резервної системи безпеки України» [7].

Доцільно підтримати зазначені ініціативи громадських організацій, що опікуються комплексно проблемами громадської безпеки, як невід'ємної складової національної безпеки України, особливо, щодо доопрацювання та прийняття проекту закону України «Про зброю», одночасно пропонуємо доповнити цей перелік проектом закону України «Про тілоохоронців», в якому спеціально визначити загальні засади (поняття та принципи), а саме основне конкретно і детально: по-перше, завдання, обов'язки, заборони тілоохоронців; по-друге, права і соціальні гарантії; по-третє, адміністративну і дисциплінарну відповідальність тілоохоронців; по-четверте: порядок проходження навчання та отримання індивідуальної ліцензії тілоохоронцем; по-п'яте, особливості взаємодії з правоохоронними органами і журналістами.

З цього приводу доречно вказати американський досвід для його запозичення у вітчизняне адміністративно-правове регулювання, наприклад щоб стати охоронцем у штаті Каліфорнія, ви повинні відповідати певним вимогам. У штаті Каліфорнія адміністративно-правовий статус тілоохоронців розглядається так само, як і статус охоронців і охоплюється тими ж законами. Для того, щоб стати тілоохоронцем, потрібно пройти таке ж навчання, як і охоронець. За певними правилами, тілоохоронці можуть носити зброю і надавати контрактну роботу з високопрофесійними знаменитостями. Вищезазначене може бути імplementовано в національне законодавство. Тому, ми вважаємо що вищезазначені доповнення є особливо важливими для впровадження їх до вітчизняного законодавства.

Ефективним для застосування буде перелік загальних завдань, які необхідно виконувати охоронцям: 1) планування щоденної діяльності та заходів безпеки для клієнта (-ів): призначення завдань кожному члену команди; підготовка заходів безпеки та планів на випадок надзвичайних ситуацій; перевезення клієнта до місця призначення, яке йому, потрібно відвідати; водіння броньованих або іншим чином модифікованих транспортних засобів; вміння оцінювати несправності транспортного засобу; виконання необхідних ухильних маневрів; 2) супровід своїх клієнтів (ів): забезпечення тісного захисту свого роботодавця; запобігання невідомим особам наблизитися до свого роботодавця; супровід клієнтів в потенційно небезпечних зонах; 3) перевірка районів, де буде їх клієнт: перевірка транспортних засобів на можливі вибухові речовини; моніторинг можливих снайперів; виявлення можливих помилок в електронних пристроях; 4) запуск фонові перевірки для користувачів, які будуть взаємодіяти з клієнтами: перегляд списку всіх людей, які взаємодіють із клієнтом; аналіз фону кожної особи для можливих загроз; 5) приймання оборонних озброєних або беззбройних дій: використання рукопашного бойового тренінгу для захисту клієнта; використання нелетальної зброї (наприклад, перцевого спрею, розширюваних дублів або тазерів) для захисту клієнта; використовуючи смертоносну зброю (наприклад, пістолети, кулемети, або протипровідні гвинтівки) для захисту клієнта; 6) моніторинг середовища розташування клієнта: встановлення контакту з усією командою охоронців; повідомлення про будь-яку підозрілу активність; повідомлення про рух та місцезнаходження клієнта; 7) перегляд щоденної поведінки клієнта: проведення та перевірка фонові перевірки людей, які взаємодіють із клієнтом; перехід до заходів безпеки та планів на випадок надзвичайних ситуацій; перевірка транспортних засобів на можливість встановлення вибухових пристроїв та супровід клієнтів до транспортного засобу; супровід клієнтів до своїх напрямків, використовуючи для цього заздалегідь встановлений маршрут [8].

Що стосується використання персоналом охорони вогнепальної зброї при здійсненні охоронної діяльності, то тут треба відзначити наступне. Використання приватними охоронними структурами вогнепальної зброї заборонено тільки в чотирьох країнах-учасниках Європейського Союзу: Данія, Франція, Нідерланди та Велика Британія. В інших країнах персонал охорони приватних охоронних структур має законодавче право на носіння та використання вогнепальної зброї при забезпеченні безпеки фізичних осіб та охорони права власності. Реєстрація вогнепальної зброї та контроль за її зберіганням забезпечується самими охоронними підприємствами та поліцією. Наприклад, у республіці Польща детально режим зберігання носіння та застосування вогнепальної зброї визначений Главою 7 «Нагляд за спеціалізованими озброєними охоронними формуваннями та станом охорони територій, об'єктів та устаткування, які ними охороняються» закону від 26 липня 1996 № 1/26 «Про захист осіб та майна». В ньому визначається, що начальник поліції здійснює нагляд за діяльністю спеціалізованих озброєних оборонних формувань: правил і способів виконання завдань щодо захисту людей і майна; способів застосування працівниками вищезгаданих формувань засобів примусу або вогнепальної зброї; наявності у працівників охорони необхідної кваліфікації [9]. Зазначені положення деталізує Закон республіки Польща від 21 травня 1999 р. № 53 «Про зброю і боєприпаси», який, зокрема, визначає порядок надання і скасування дозволів на зброю приватним охоронним підприємствам, придбання, зберігання, носіння, перевезення та застосування. У Главі 2 цього Закону визначено терміни й умови надання та анулювання ліцензій на зброю та утилізації зброї і боєприпасів, а також терміни й умови видачі, відкликання ліцензії на зброю, її реєстрацію, а також знищення зброї та боєприпасів.

Вогнепальна зброя і боєприпаси можуть бути у володінні на підставі ліцензії, виданої відповідними начальниками поліції у місцях реєстрації охоронних підприємств. Ліцензія може бути видана для захисту в особистих цілях або для забезпечення безпеки інших осіб та майна. Компетентний орган поліції може видавати ліцензію, в якій підтверджується законність наявності цієї зброї у її власника, обмежувати або виключати можливість носіння цієї зброї. Згідно з Європейською хартією щодо вогнепальної зброї обов'язково є інформація про: 1) особу, що має вогнепальну зброю, у тому числі: а) її ім'я; б) дату і місце народження; в) адресу, місце проживання. Ліцензія видається на підставі адміністративного рішення. Дозвіл має передбачати: 1) мету, з якою його було видано; 2) вид зброї; 3) кількість одиниць зброї. Покупець зброї зобов'язаний зареєструвати її протягом 5 днів. Реєстрація відбувається компетентними органами поліції на підставі документів про придбання зброї. Ліцензії на зброю не надаються якщо: 1) особі не виповнився 21 рік; 2) особа має психічний розлад; 3) особа продемонструвала можливість психологічної невірноваженості; 4) має залежність від алкоголю, наркотичних, психотропних речовин; 5) не має постійного місця проживання на польській території; 6) якщо існує об'єктоване

побоювання, що вона може застосовувати зброю в цілях, що суперечать інтересам безпеки або громадського порядку, зокрема, визнана винною за остаточним рішенням суду за злочин, насильство або проти особи порушено кримінальну справу за вчинення злочину. Особі, яка бажає отримати ліцензію на зброю, необхідно скласти іспит перед комісією, призначеною компетентним органом поліції зі знанням правил, що регулюють володіння та використання зброї, а також можливість застосування такої зброї. Свідоцтво на зброю може бути видано підприємцям, які мають ліцензію на здійснення діяльності у сфері захисту людей і майна, якщо ця зброя необхідна для використання на місцях і у формі, зазначеній у концесії [10].

Міжнародний досвід засвідчує про те, що нормами діючого законодавства передбачається надання права володіння та використання зброї саме персоналом приватних охоронних структур під час виконання покладених на них завдань, у тому числі й забезпеченні особистої безпеки клієнта. В той же час, на органи поліції покладається обов'язок щодо контролю та нагляду за об'єктами дозвільної системи, що перебуває у володінні приватних охоронних структур.

У свою чергу, доречно запропонувати внесення змін до норм чинного законодавства, щоб взаємно захистити засобами адміністративних стягнень як охоронців, так і осіб права і свободи яких вони можуть порушити, саме:

1) усунути розповсюдження на військовослужбовців (тілоохоронців) Управління державної охорони України положень Глава 13-Б КУпАП, за які вони можуть бути притягнуті до адміністративної відповідальності є такими що не відображають юридичну природу та соціальні відносини в аналізованій сфері, так як специфіка їх діяльності відображають не захист Вітчизни від зовнішньої відкритою агресії, а інтелектуальну діяльність пов'язану щодо боротьби із тероризмом та забезпечення нормального функціонування вищих органів державної влади;

2) одночасно вважаємо, що КУпАП має бути доповнений статтями, які: по-перше, забезпечують нормальні умови для виконання службових обов'язків військовослужбовців (тілоохоронців) Управління державної охорони України; по-друге, захистити громадян від зловживань військовослужбовців (тілоохоронців) Управління державної охорони України, одночасно;

3) крім того, пропонується заборонити атестованим працівникам поліції охорони займатися діяльністю пов'язану з тілоохороною під загрозою адміністративної відповідальності, для цієї мети достатньо використання цивільних тілоохоронників, які діють у відповідності до Закону України «Про охоронну діяльність», а не Закону України «Про Національну поліцію» тощо.

Висновки. Таким чином, концептуально пропонуємо розглядати правотворчі проблеми у сфері забезпечення охорони еліти вітчизняного суспільства виходячи із широкого формату, як невід'ємної складової національної безпеки України. В цьому аспекті підтримується легалізація проекту закону України «Про зброю» та пропонується зміни і доповнення до норм адміністративного права, які визначають адміністративно-правовий статусу тілоохоронців.

Підкреслюємо, що існує нагальна необхідність внести зміни у Закон України «Про охоронну діяльність», в якому спеціально визначити загальні засади (поняття та принципи), а саме основне конкретно і детально прописати: по-перше, завдання, обов'язки, заборони тілоохоронців; по-друге, права і соціальні гарантії; по-третє, адміністративну і дисциплінарну відповідальність тілоохоронців; по-четверте: порядок проходження навчання та отримання індивідуальної ліцензії тілоохоронцем; по-п'яте, особливості взаємодії з правоохоронними органами і журналістами.

Отже, удосконалення адміністративно-правового статусу військовослужбовців (тілоохоронців) Управління державної охорони України пропонуємо, як би та трьох рівнях: по-перше, шляхом внесення змін і доповнень до діючого Закону України «Про охоронну діяльність», зокрема шляхом формального визначення поняття «тілоохоронець»; по-друге, розробки концепту проекту закону України «Про тілоохоронців»; по-третє, внесення змін і доповнень до діючого КУпАП, щоб взаємно захистити засобами адміністративних стягнень як військовослужбовців (тілоохоронців), так і осіб права і свободи яких вони можуть порушити.

Список використаних джерел:

1. Сзук О. Адміністративно-правова охорона: теорія, практика та перспективи розвитку: монографія. Херсон: Грінх Д. С. 2017. 396 с.
2. Синявська О. Організаційно-правові засади забезпечення життєдіяльності персоналу ОВС України : автореф. дис. доктора юрид. наук: 12.00.07. Харків. 2008. 44 с.
3. Неліп М., Мережко О. Силевий захист прав людини. Київ: Наукова думка. 1998. 187 с.
4. Соловійов А. Право людини на життя: цивільно-правові аспекти: автореф. дис. канд. юрид. наук: 12.00.03. Львів. 2004. 19 с.

5. Модельный закон о негосударственной (частной) охранной деятельности и негосударственной (частной) сыскной деятельности. Принят на двадцать первом пленарном заседании МПА СНГ (Постановление № 21-11 от 16 июня 2003 года). URL : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/997_a21/page.

6. Марченко О. Адміністративно-правовий статус Міністерства юстиції України. автореф. дис. канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ. 2017. 18 с.

7. Проект концепції розвитку охоронної діяльності, створення резервної системи безпеки. Українська асоціація професіоналів безпеки. 2017. URL: <http://ufpb.kiev.ua/index.php/all-news/68-kontseptsiji-rozvitku-okhoronnoji-diyalnosti-stvorennya-rezervnoji-sistemi-bezpeki>

8. What does a boduguard? Neuwoo. 2018. URL: <https://neuwoo.ca/neuwooPedia/en/bodyguard/>

9. W sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 26 lipca 2005 r. o ochronie osób i mienia : [за станом на 1 січня 2010 р.] // Kancelaria Sejmu s. 1/26. – Dz.U. 2005. – Nr 145. – poz. 1221.

10. USTAWA z dnia 21 maja 1999 r o broni i amunicji. [Dz. U. Nr 53, poz. 549] : USTAWA z dnia 21 maja 1999 r o broni i amunicji. 2018. URL: <http://es.wikipedia.org/wiki/Cons>

УДК 342.951

DOI <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2022.1.16>

ЙОВЕНКО І.І.

**КОНЦЕПТУАЛЬНО-СТРАТЕГІЧНИЙ НАПРЯМ ВДОСКОНАЛЕННЯ
РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ПІДРОЗДІЛІВ
НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ПРИ ПРОВЕДЕННІ МИРНИХ ЗІБРАНЬ**

**CONCEPTUAL AND STRATEGIC DIRECTION OF IMPROVING THE REGULATION
OF THE ACTIVITIES OF TERRITORIAL UNITS OF THE NATIONAL POLICE
DURING PEACEFUL ASSEMBLIES**

Метою статті є формулювання конкретних пропозицій стосовно створення концепцій та стратегій вдосконалення регулювання діяльності територіальних підрозділів Нацполіції при проведенні мирних зібрань. Наголошено на відсутності стратегії подальшого розвитку МВС України, в якій би знайшли продовження шляхи вирішення проблем, що не були вирішені в попередній стратегії розвитку цього центрального органу виконавчої влади (їх вирішення сприятиме оптимізації діяльності територіальних підрозділів Нацполіції при проведенні мирних зібрань). На сьогоднішній день нормативно-правові акти про забезпечення Національною поліцією реалізації права на мирні зібрання (фактично кожного рівня нормативного забезпечення діяльності поліції) характеризуються множиною проблем, що негативним чином позначаються на можливостях забезпечення територіальними підрозділами Нацполіції України реалізації конституційного права на мирні зібрання. Особливо проблематичним це питання постає в контексті концептуально-стратегічного напрямку нормативного забезпечення діяльності територіальних підрозділів Нацполіції щодо забезпечення реалізації конституційного права на мирні зібрання, адже основним таким актом наразі є Стратегія розвитку органів системи Міністерства внутрішніх справ на період до 2020 р., не всі завдання якої на сьогодні були виконанні; проблеми правового регулювання діяльності поліції під час проведення мирних зібрань є системними й потребують комплексного вирішення, що можливо лише у разі створення для цього відповідного концептуально-стратегічного підґрунтя. Виходячи із цього автором обґрунтовуються пропозиції щодо створення та: